

London-Edinburgh-London

Intro

Første gang jeg hørte om London-Edinburgh-London (LEL) var, da jeg registrerede mig inden starten til PBP 2007. Jeg syntes det lød utrolig spændende men kunne ikke helt overskue det på daværende tidspunkt. Hvor spændende det end lød at køre de ca. 1400km mellem to hovedstæder. Desuden var det først i 2009 næste udgave ville blive kørt, så det var langt ude i fremtiden. Da havde jeg "kun" prøvet en 1000km brevet, under svære vejrforhold samme år, som det længste. Jeg var dog stadig lidt betænkelig dengang ved at lægge 200km mere i puljen. Men det gik jo fint med PBP i '07. Jeg har siden kørt længere distancer end 1400km så det var ikke længere distancen der holdte mig tilbage. Da kalenderen så nærmede sig 2009 var LEL ikke i højsædet pga. nogle lidt negative kommentarer. Jeg valgte i stedet at fokusere 100 % på SBS og det fortrød jeg bestemt ikke. Da cykelsæsonen 2012 så småt startede og vi begyndte på brevet'erne snakkede jeg med en del, som også syntes at LEL 2013 ville være et interessant emne. Det lød lovende og da 2012 så småt gik på hæl havde jeg nogle løse aftaler om følgeskab til England og jeg begyndte at glæde mig til den kommende sommer.

Forberedelsen

Fredag d. 4. januar sidst på aftenen åbnede tilmeldingen og 5 minutter senere havde jeg min adgangsbillet. Nogle få andre kom også med, med det samme. Mens andre fik snakket sig til det og nogle stykker kom med via. venteliste. Kort tid efter blev Lars Christian Kjær og jeg enige om at slå følgeskab derover. Pludselig en dag kontaktede Lars mig, da han havde fået søgt sig frem til en billig rejse med fly og hotel og jeg godkendte straks. En ting mindre at tænke på. På generalforsamlingen i februar stod det klart at minimum en halv snes stykker, skulle af sted. Det var jo bare super, jo flere jo bedre. Da jeg også har en interesse for løb på op til maraton distancen. Blev det en broget opstart på sæsonen jeg fik. Jeg skulle løbe London Marathon d. 21. april og jeg ville ikke blande træningen for meget. Men brevet'er er og bliver en god træningsform for mig til et løb som LEL. Jeg havde planlagt at køre to serier som optakt. Der er i øvrigt ikke noget krav om kvalifikation til LEL, modsat løb som PBP og SBS. Så for at kunne realisere dette, stillede jeg til start i Sønderborg d. 28. marts. I øvrigt min første cykeltur i år. En lidt blæsende dag hvor vi skulle køre Lillebælt rundt. Jeg skulle kæmpe meget denne dag og fik slæbt mig rundt på 10 timer. En uge senere var det endnu en 200km fra Fredericia. Solskin og mindre vind. En rigtig lækker dag. Der var dog et par styrt denne dag. Det ene skete bag mig meget tidligt. Der var en del der stoppede og tilså den uheldige. Jeg ved ikke hvad der skete da jeg sammen med nogle andre fortsatte over et lyskryds. Så var vi delt op. Efter 50km styrtede en rytter (ukendt navn) og tog desværre også Lars Christian med i faldet. Sidst nævnte vendte pga. nogle mekaniske problemer. Den anden slog skulderen men valgte at fortsætte. Resten af turen forløb uden dramatik og efter 8t 15min sad jeg og snakkede med Ole i Fredericia. D. 13. april var distancen øget til 300km. En tur som blev kørt i lækkert solskin og hyggeligt selskab, med Lars, Peter og Hans Jørgen (HJ). Jeg sagde

dog god tur til de andre med 80km tilbage og kørte solo. Det var for ikke at køre mig selv helt ned, så jeg stadig kunne løbetræne dagen efter. Det lykkedes også helt efter hensigten. Nu havde jeg på 3 ture fået de tre første brevet'er i år. Lige efter bogen og uden at det havde "spoleret" min løbetræning. Efter en helt igennem fantastisk weekend i London med fantastisk stemning i ligeså fantastisk vejr. Så var det planen at køre 400km store bededag. Men bentøjet var ikke klar og der var kommet en konfirmation i vejen. Der var dog stadig muligheder. Så d. 4. maj var jeg i Aalborg til den sidste 300km. Vi var en gruppe der kørte sammen til Løgstør i en kraftig vestenvind. Men jeg var ved gå helt sukkerkold og forlod de andre. Men Preben Overgaard og Niels Kristian stoppede også sammen med mig. Vi kørte videre derfra, men på vej ud af byen gik det galt. På cykelstien ud af byen lå vi tæt. Jeg kom ud i rabatten og da jeg forsøgte at komme op var jeg ved at vælte og desværre væltede Preben. Hans ene hjul blev skævt og han valgte at køre til Aalborg og få en 200km i stedet. Vi andre kom rundt i fin stil og fik en god dag ud af det. Herefter måtte jeg desværre se i øjnene at der var alt for mange familiære og andre festlige anledninger til at de to serier kunne blive til noget. Ikke desto mindre skulle den ene serie nok lade sig gøre. D. 9. maj kørtes der en 400km fra Brande igen i rigtig vejr. Gruppen kom godt igennem på 16,5 timer og efter 5 brevet'er kunne jeg endelig begynde en regelmæssig træning. Den indeholdte bl.a. med Grejsdalsløbet og Melfar24 hvor jeg desværre måtte stoppe lidt over halvvejs med en meget øm hånd efter et ellers uskyldigt styrt. Min 600km kørte jeg fredag d. 7. juni, en uge før de andre. Igen, igen var der sol på himlen men også en jævn vind fra vest. Den tog hårdt på mig de første 200km til Lemvig. Derefter fik jeg bedre gang i det og resten af turen forløb fint. Søndagen efter kørte jeg Jyske Ås tydeligt mærket af de 600km. Men det skulle kun være træning og i den henseende var det en fin tur. For som løb synes jeg det er en sørgelig omgang med skrabede depoter der ikke engang havde vand til alle på sidste depot. Ikke et løb jeg vil overveje i fremtiden. Herefter var det lutter træning dog var der et par uger med en stækket holdning og nærmest ingen træning. Det var for dumt, for selvom jeg sluttede godt af på mine sidste mellemlange træningsture tirsdagen før afrejse. Så var de 4500km jeg havde skrabet sammen jo ikke tilstrækkeligt. I hvert tilfælde ikke til at jeg ville gå ind i det, velvidende at jeg kunne køre med tydeligt overskud. Men jeg var dog fortrøstningsfuld om, at det var nok til jeg at som minimum ville gennemføre. Det hele tog en trist drejning, da Lars d. 1. juli ringede til mig og sagde at han var væltet på cykel og havde revet skulderen af led. Som resultat pegede kravebenet i en gal retning og lægen nægtede jeg ham mere træning inden turen. Han prøvede forgæves at sælge sin billet og besluttede at prøve turen i England af.

Sandhedens time

Som sagt så gjort. Jeg mødtes med Lars i Tirstrup lufthavn. Vi landede sidst på formiddagen i Stansted og var på hotellet i Epping lidt over middag. Efter at have samlet cyklerne og fundet os til rette på værelset. Så valgte vi at få os et overblik og cykle ned til startstedet og ind til Epping og handle en lille smule. Det tog dog lidt tilvænning at cykle i venstre side, men det kom nu hurtigt. Da det endnu var tidligt tog vi toget og tilbragte et par timer i London for at få tiden til

at gå. Men også for at blive lidt klogere på hvordan vi fandt ind til Buckingham Palace til Prologen søndag morgen. Kunne vi få lov at køre så lige langt ind ville det ikke blive et problem. Men desværre fandt jeg ud af at toget først startede meget senere end nødvendigt den morgen. Fredag aften ankom Peter, Helge, HJ, Jesper, Jørgen og Mogens til hotellet. Så var der pludselig flere at snakke med. Lasse og Lene boede der også. Lørdag formiddag tog jeg ned til startstedet sammen HJ, Helge og Peter og hentede de forskellige sager. Her mødte vi flere danskere. Bl.a. Rene Søgaard og Christian Rasmussen. Hjemme på hotellet igen fortalte Lars, han havde spurgt til nødvendigheden af at køre prologen. Den kunne man forhåndstilmelde sig. Det var ikke nødvendigt. Jeg endte med at beslutte mig for at køre derind alligevel. Om aftenen spiste vi alle sammen i restauranten og der var naturligvis en generel god stemning.

Næste Morgen kl. 4.45 forlod jeg hotellet og cyklede mod centrum. Jeg havde dagen før fået nogle anvisninger af en lokal frivillig. Det gik også rigtig godt på vej derind. I det mindste den første halvdel. For pludselig kørte jeg rundt ude ved den olympiske park, som man ikke måtte på det tidspunkt. Efter at være blevet truet med bøde og fængsel og hvad den vagt ellers havde af fine reprimander. Så var jeg endelig på rette vej igen. Men det holdt kun kort for så fór jeg vild igen. Da prologen startede kl. 6 var jeg ikke i nærheden af Buckingham Palace og begyndte at søge mod Loughton. Men det er nemmere sagt end gjort da jeg ikke havde mulighed for at køre min rute baglæns. Det endte da også med at jeg missede min start kl. 8 og kom med gruppen 8.15 i stedet. Ikke nogen god start for mig. Men jeg valgte at skyde det ud af hovedet og bare fokusere på løbet og de 1419km foran mig. Det gik som alle andre løb over stok og sten i starten. Dog var der et andet cykelløb i gang. Det blandede ruterne i nogle få kilometer inden vores veje atter skilles. Efter 38km lød der dog et hult klang fra mit baghjul og jeg var blevet en eger fattigere. Men i det mindste var der nu under 1400km tilbage så det var jo bare fremad. Jeg overhalede også Lars på denne etape. Men det kom vi til at gøre mange gange denne dag. På den næste kontrol i St. Ives efter 99km, fik jeg rettet hjulet op. Han havde ikke nogen ekstra eger, men hjulet var lige igen. På alle kontrollerne var der mekanikere til gratis rådighed. Man skulle kun betale for materialer. Det havde egentlig været en efter danske forhold rimelig kuperet etape. Men benene var friske og vinden kom fra syd denne dag. Så det var jo bare godt. Næste etape på 81km gik til Kirton og var helt flad som man ellers kun kender til nær yderste revle på vestkysten. Her overhalede jeg nogle gæve gutter der kørte på de såkaldte Elliptigo. Det ser helt forkert ud og går ikke særlig stærkt. Det må være en livsstil eller et tabt væddemål. I Kirton kunne de sætte en ny eger i mit baghjul. Den ville de ikke engang have betaling for. Så cyklen blev parkeret, mens jeg sluttede mig til en mindre dansker fest. Her var der dog kaos i køkkenet. Da medvinden havde medvirket til at folk var ankommet meget hurtigere end beregnet. Herefter var det en kortere etape til Market Rasen. 68km stadig i nærmest fladt terræn. Så det var stadig godt. Desværre skulle vi på dette stykke møde turens første byger. Heldigvis for denne dag var det kun på denne etape. Det betød også at vi alle sammen nåede frem mere eller mindre våde. Men her sad vi otte mand og spiste sammen. Det er immervæk sjældent at det kan lade sig gøre for mit vedkommende. Det er f.eks. endnu ikke lykkedes under et løb som PBP. Hyggeligt var det. Efter en gang fish & chips fortsatte turen videre

mod nord. Denne gang hed næste stop Pocklington. Men det der drev mig frem på denne etape var målet om at krydse Humber Bridge i dagslys. Undervejs dertil var jeg dog ved at gå sukkerkold. Et klart tegn på at formen ikke var i top, da det var anden gang, det skete. Det selvom jeg kørte efter, at jeg ikke skulle yde for meget på dag 1. Men i byen lige inden broen lå en kiosk, hvor jeg efter en tilkøbt sodavand igen var oppe og ringe. På vej over broen havde jeg følgeskab af Lars. Her efter 293km begyndte det så småt at blive gradvist mere kuperet. Jeg nåede frem til Pocklington netop som mørket havde lagt sig over England. Det var lidt ærgerligt da jeg stadig havde 65km til mit bag drop, hvor jeg også skulle sove. Mens jeg spiste mødte jeg tre fynboer. Deres fjerde mand kørte samme stil som mig og holdt sig mest solo. Men vi havde en hyggelig sludder. Men der skulle gå næsten to døgn inden jeg mødte trekløveret igen. Da jeg ikke kunne trække tiden med snak mere fortsatte jeg ud i natten. Det gik også meget godt de første 15-20km så var jeg ved at fare vild. Men heldigvis kom der en fransk firmands gruppe og indhentede mig. De kørte med GPS og det er nu bare nemmere i mørket i fremmed land. Den ene især var meget farverig at køre med. Da jeg ikke snakker så meget fransk, forstod jeg ikke hvad han ævlede om. Men han kunne spontant finde på at enten gø, miave eller gale som en hane. Til gengæld kunne han vise vej. Undervejs kom vi ned ad en stejl nedkørsel. Hvor jeg vanligt gav los. Da jeg nærmer mig bunden kan jeg se at der kommer et skarpt højresving og begynder at bremse. Men under nedbremsningen begynder baghjulet at skride da der pludseligt også lå en del grus på vejen. Mirakuløst undgår jeg at styrte, men får hold i det, da jeg holder ved indkørslen til en mark. Jeg kunne da starte fra nul på en 16 % stigning. Vel fremme i Thirsk skyndte jeg mig at spise, bade og så i seng.

Næste dag efter 4½ times søvn satte jeg mig på cyklen videre mod Barnard Castle. Etappen er 66,8km og var uden noget videre spektakulært. Dog var der en trykfejl i rutebeskrivelsen der gjorde at jeg ledte efter et højresving efter 4,1km, i stedet for 0,1km. Det irriterede mig da det ikke var mig der havde lavet en fejl denne gang. Men tilbage igen og så videre til Barnard Castle. Her mødte jeg en, en af Audax, ukendt fynbo (Martin). Der var ved at lære hvad langdistance cykling indebærer. Men han var stadig ved godt mod. Næste etape på 81,8km til Brampton bød på turens højeste punkt Yad Moss. Ligesom i PBP, hvor det er Roc Trevezel. Er det ligeledes en lang og blød stigning. Her er det bare 598M højde mod 340M i Frankrig. Etappen startede dog skidt. Jeg havde utroligt svært at komme ind i en rytme og følte det som en kamp de første 30km. Det ændredes først da jeg

er halvvejs oppe ad Yad Moss. Hvor en englænder, som jeg netop havde overhalet kommer op på siden og udbryder "Jeg troede ikke der var bjerge i Danmark". Jeg måtte give ham ret. Selvom jeg endelig var i en god rytme syntes jeg ikke at det var så prangende endda. Men åbenbart nok til at imponere ham, Vi snakkede sammen resten af vejen op, til han måtte stoppe for at vente på sine venner. Han nåede dog lige at tage dette billede. Som skiltet antyder, er det ikke det samme flade landskab, jeg har kørt så meget i ude i Vestjylland. Herfra gik det fint de næste 10-15km til Alston. Lige udenfor byen begyndte det dog at regne og da jeg ser et skilt med skriften 14 % nedstigning i byen. Tog jeg det roligt. Det var meget heldigt da asfalten slog over i brosten, mens det stadig regnede. Aldrig har jeg kørt så langsomt nedad. Vel nede og ude af byen kunne jeg fortsætte den jævne rytme de sidste 28km til Brampton. I Brampton indhentede Martin mig igen. Denne gang lidt mere mærket, men stadig med hovedet højt. Næste etape til Moffat lød på 74,6km. Efter 20km krydsede vi grænsen Skotland og kørte straks ind i Springfield. Der var dog ikke meget The Simpsons over det. Så videre det gik. Desværre blev denne etape ødelagt af at størstedelen af den lå parallelt med en motorvej. Så der var hele tiden støj derfra. Det sammenholdt med en utrolig træls overflade på en vej vi skulle følge 20km. Overskuddet havde fuldstændig forladt mig, så jeg stoppede op for at holde en lille pause og sunde mig. Så gik det ligeså stille fremad igen. I Moffat var der næsten mennesketomt på kontrolstedet. Jeg skyndte mig at spise færdig, så kunne komme videre. Nu gjaldt det om at nå så langt mod nord, inden mørket faldt på, som muligt. Turen startede dog med knap 10km op ad bakke. Men med en let medvind gik det rigtig godt. Jeg fandt ind i en rigtig god rytme, som jeg holdt ved hele vejen op. Her blev jeg også overrasket over der her var de lyse nætter som vi kender herhjemme fra. Men der er bare lige en måned imellem. Men det var utrolig lækkert og meget flot at se landskabet delt i silhuet og lidt lys. 10 minutter over midnat nåede jeg kontrollen i Edinburgh. Utrolig tilfredsstillende at have nået vendepunktet og stadig med lidt kræfter i behold.

Dagen efter erfarede jeg, at deres vækkeservice ikke virkede her. Jeg vågnede af mig selv en halv time senere end jeg havde bestilt. Det var jeg lidt mopset over men lod det passere. I stedet satte jeg fokus på morgenmad og så af sted igen. Desværre var rytmen fra aftenen før helt væk. Og benene følte utrolig tunge. På dette tidspunkt kunne de manglede træningsture mærkes. Men lige så stille kom jeg da ud af byen og så fulgte lange bløde stigninger og nedkørsler. Havde det ikke været for det flotte landskab havde det været en trist fornøjelse. Men heldigvis var det en kort etape på blot 42km. I Traquair var der et alternativt udvalg i mad. Ingen varm mad, men derimod havregryn,

bananer og kage. Til det var der vand juice mælk og whisky. Whiskyen faldt ikke i min smag, men kan ligeså vel være mig der var problemet der. Men kagen på billedet smagte fortrinligt. Næste etape til Eskdalemuir var ligeledes en kort tur på 47km. Nu lidt bedre kørende end tidligere på dagen. Landskabet på disse kanter er rimelig øde. Der er langt mellem større byer. Selv små byer er der en pæn afstand imellem. Det er meget hede/græsningsarealer til får primært. Men jeg så da også en ko en gang imellem. Man skal bare lige være forberedt på at de går frit og krydser vejen jævnlige. Der opstod dog ingen farlige situationer for mig. Men et dødt får i vejkanten er intet sjældent syn. Vel fremme ved næste kontrol snakkede jeg lidt med Christian Rasmussen som jeg også havde mødt et par gange tidligere på dagen. Kristian havde dog haft problemer med et sår på

indersiden af låret som han nu havde fået forbundet. Godt videre faldt jeg over dette stykke natur inden jeg forlod Skotland. Det er noget anderledes end at køre i Danmark. På en god måde. Nu havde regnen under mit ophold begrænset sig til nogle få byer. Så det hjælper da også på det. Da jeg returnerede til England og kunne genkende elementer fra

ruten mod nord, gav det da lige et moralsk boost. Jeg snakkede med en hollænder, Ivo Miesen, det sidste stykke til Brampton. Han deltog ikke i år. Men havde valgt at køre de smukkeste strækninger og så bare tage en masse billeder. Hyggelig fyr. Næste del var jeg lidt mere spændt på. Nu skulle jeg køre de 81,8km retur til Barnard Castle. Først koncentrerede jeg mig om at køre de 28km til Alston. Men efter 10-15km mærkede jeg en pludselig smerte i min højre akillesene. Der var ca. 550km til mål og jeg kunne ikke træde to omdrejninger uden det gjorde ondt. Men jeg ville ikke give efter og tænkte at det forsvinder nok igen. Kort efter overhalede Lasse Olesen mig i bil på vej til deres næste overnatning. I Alston var der gensyn med brostenene. Denne gang i tørvejr. Tempoet var nærmest det samme som da jeg kørte nedad. Lidt pudsigt at tænke på. Næste punkt på etappen var Yad Moss. Igen er det en relativ blød stigning, også fra denne side. Til gengæld er meget af turen ned ad bakke de sidste 30-35km. Så det er jo ikke så tosset. På trods af den dårlige fod var jeg ikke i tvivl om, at jeg skulle videre fra Barnard Castle. Jeg havde som mål at komme tilbage til Thirsk, hvor mit skifte tøj lå. På den måde ville jeg have fulgt planen for de første 3 dage. Som sagt så gjort. Turen forløb uden de store bemærkninger. Dog var der lidt forvirring for et par italienere i byen Moulton, som jeg var kørt forkert i dagen før. Denne gang var jeg dog meget obs.

På at få drejet rigtigt af i byen. Italienernes problem var, at de ikke kunne finde ud af, om de skulle følge deres GPS. Eller følge rutebeskrivelsen og den pil der faktisk også var sat op. Jeg mener valget er åbenlyst. Men de valgte GPS'en. Jeg fulgte nu den vej jeg havde en chance for at følge. I Thirsk tror jeg at jeg satte ny rekord for hvor hurtigt man kan spise, stemple, og gå i bad.

Næste dag oplevede jeg endnu en gang at man ikke er i stand til at vække andre i England. Igen vågnede jeg af mig selv. Igen lidt senere. Men jeg ville ikke lade mig gå på at det. Jeg var mere jeg spændt på hvor ondt jeg ville have i foden. Det var ikke helt så galt som dagen før. Så jeg satte gladelig kursen mod syd igen. Det gik egentlig fint stille og roligt i et jævnt tråd. Det var lidt sjovt at se det sted hvor jeg nær var styrtet på første dagen. Lidt efter kom jeg i tvivl om hvor vidt jeg stadig var på ruten, men blev indhentet af en anden, som med GPS og beskrivelse kunne fortælle den var god nok. Jeg valgte at køre og sludre lidt ham de sidste 20km, da jeg var usikker på hvor jeg var henne. Det viste sig også lidt senere at vi havde kørt et par kilometer på en vej parallelt med ruten. Men det gjorde ikke så meget. I LEL er de meget storsindede med det at følge ruten. I sidste ende er det jo kun sig selv man snyder, hvis det er. Men med min nye engelske vens hjælp fandt jeg da også til Pocklington. Etappen bød ellers på nogle flotte passager af bl.a. Monument Valley hvor man kører igennem et par porte. Og så forbi et, for mig ukendt, monument i en rundkørsel på toppen af en bakke. Fra Pocklington løb jeg dog ind i nogle problemer. I en by efter 20km lavede jeg et forkert højresving i en by hvor der var to veje der lå med 50m imellem. Den delte sig efter kort tid, men jeg fortsatte i den logiske retning. Men efter 8km måtte jeg se i øjnene at den var helt gal. Så prøvede jeg den anden retning, da jeg efter snak med lokale cyklister fik at vide det passede fint. Men ak, det var stadig forkert. På vej tilbage igen, igen mod byen hvor det var gået galt blev jeg indhentet af en anden lokal. Han kiggede på rutebeskrivelsen og sagde han vidste hvor jeg skulle dreje af mod. Jeg lagde mig i hans hjul og så kørte vi ellers af sted i en rasende fart. Jeg takkede for hjælpen og måtte sluge kamelen at have spildt 30km og lidt over en time på ingenting. 20km senere nåede jeg atter til Humber Bridge. Det var nu rart nok da det også betød at den kuperede del af ruten i vid udstrækning var slut. Fra nu ville der blot komme et par bakker inden næste kontrol. Og så de sidste ca. 100km. 15km før kontrollen i Market Rasen løb jeg dog ind i en større skylle. Men jeg valgte ikke at tage yderligere tøj på, da jeg ikke ville sidde i vådt tøj med det samme. I Market Rasen mødte jeg Lasse, Lene og Mogens. Mogens var desværre udgået siden jeg så ham sidst. Hvilket i øvrigt var på denne kontrol. Vi snakkede lidt mens jeg fik min portion fish & chips. Efter at have fået noget varmt tøj på, fortsatte jeg med missionen om at nå Kirton inden mørket. Sølle 68,8km ventede forude men tiden var ligeledes knap. Det små dryppede et godt stykke af turen derved ad. Men jeg kunne så rigeligt holde varmen nu. Tempoet her på den flade del af løbet var fornuftigt. Gennemsnittet lå her lidt over 25km/t og det var egentlig ganske fint, i en let modvind, da jeg jo stadig skulle gemme lidt kræfter. 10-15km før Kirton blev jeg indhentet af en 5 mands gruppe som jeg hængte mig på. Vi samarbejdede rigtig godt om et snit på 30 resten af vejen. Rigtig hyggelige gutter som desværre ville ind og sove. Jeg fandt noget mad og fik øje på en gruppe fynboer. Det var de samme, som jeg snakkede med i Pocklington dag 1. Desværre var de 3 af dem nu udgået og de sad og ventede på at Martin skulle

komme ind. Han kom inden jeg var færdig med at spise. Han fortalte om en gruppe som kørte godt og stabilt. De ville dog først sove en time. Grundet min fejlkørsel tidligere på dagen og det faktum det nu var mørkt. Valgte jeg at vente på dem. Efter en lang times ventetid. Fortsatte jeg sammen med Martin, da de 3 andre englændere hang lidt i bremsen. Vi kørte stille og roligt og regnede med at de snart indhentede os. Martin var på dette tidspunkt godt mærket. Så da to hollændere kom og overhalede prøvede jeg at følge med dem. Men allerede efter 10-12km måtte jeg slippe da det gik lige en tand for stærkt. Jeg fortsatte troligt alene. Men 15-20km før St. Ives begyndte jeg at blive træt. Heldigvis havde jeg en cola i baglommen som hurtig røg indenbords. 2 minutter efter ville skæbnen at jeg blev indhentet af Martin og Co. Vi fulgtes ad resten af vejen. Englænderne havde en fantastisk holdånd og ventede på alle i gruppen. Som de sagde: We are in it together. Vel fremme i St. Ives kunne jeg tilfreds konstatere at have nået delmålet for dagen. Servicen på denne kontrol lå dog på et fjernt sted her på de små timer. Og maden var lige så ringe. Men jeg smuttede hurtigt ind på sovesalen og bestilte vækning til en time senere.

Denne gang virkede vækkeservicen heldigvis. Så efter lidt morgenmad hoppede jeg på cyklen igen sammen med solopgangen ca. kl 05. Jeg fik lidt følgeskab på må og få. Men jeg holdt en ting for øje. Jeg skulle i mål inden middag. Først skulle jeg dog tilbagelægge 74,2km. Om natten havde jeg sluttet godt af. Og det startede egentlig fint. Jeg følte mig ok frisk i hovedet og efter omstændighederne også i benene. Så verden kunne bare komme an. Jeg nåede endda at sige til Rene Søgaard, som havde indhentet mig igen, at hvis jeg gik sukkerkold havde jeg da fejlvurderet situationen voldsomt. Men ak. Jeg nåede kun 45km ud så faldt blodsukkeret hurtigt. Men da jeg havde drukket min backup cola om natten var jeg på den. Der var ingen butikker på dette sted. Først efter 55km kom jeg til en by Saffron Walden, hvor der var en Tesco der var åben. Så der blev lige provianteret diverse sukkerholdige varer. Så kørte det fornuftigt igen fremad. Og jeg nåede frem til kontrol i Great Easton kl. 08:53. Der var ikke meget mad. Hovedsageligt lidt kage og lidt slik. Men humøret her var højt. Alle ryttere smilte og var glade med tanken om at der blot var 45,6km til mål. Hvor den foregående etape havde været rimelig kuperet, fortalte en lokal deltager at det sidste stykke var noget lettere. Med det for øje fortsatte jeg lidt over ni. Denne etape var afmærket, men jeg læste mig alligevel igennem på rutebeskrivelsen for at være sikker. Jeg kørte størstedelen af stykket med en englænder som godt nok var lidt mere træt end mig. Men jeg kunne se at jeg nok skulle nå det og ventede på ham. Det var godt selskab og det gør det jo lidt sjovere. Temperaturen denne dag havde allerede nået 30 grader inden jeg nåede ind til byen. Jeg var meget glad for at jeg ikke havde hele dagen foran mig på cyklen. Jeg nåede i mål i højt humør og med nyfundet overskud kl. 11:14. Samlet tid 99timer og 14min. Min triptæller sagde 1489km. 70km mere end annonceret. I mål mødte jeg flere danskere. Mens jeg spiste mit sidste gratis måltid, snakkede jeg med fynboerne. De ventede på Martin, som jeg ikke havde set, siden jeg lagde mig til at sove. De kunne ikke rigtig forholde sig til at køre hele turen uden GPS og kun rutebeskrivelse. Men det er måske et spørgsmål om at de ikke før har erfaring med langdistance cykling på denne måde. På vej tilbage til Hotellet mødte jeg Martin på vej i mål. Rigtig godt kørt af ham. Han var godt ramt om natten. På hotellet fandt jeg Lars på værelset. Han var kommet ind et

par timer før mig. Det efter at have haft store problemer mod slutningen. Han havde haft hans at se til pga. skulderen. Han var da også godt tilfreds med, at jeg havde lavet en aftale med Erik Mølgaard. Han kørte forbi vores hotel med bagagen fra ruten, når den kom kl. 18. Resten af dagen brugte vi begge på at flade ud på værelset. Efter aftensmaden var Hans Jørgen og Peter kommet ind. Vi snakkede lidt om turen og lagde i den euforiske stemning løse planer for næste år allerede. Det blev dog ikke til meget snak. Da vi var ved at være trætte og det var sidst på aftenen. Tidligt næste morgen sluttede ferien, da vi fløj hjem til Danmark.

Opsummering

Hvis man skal opsummere turen. Løbet kostede 249 pund. Det virker som meget. Men i bund og grund er det ikke så galt. Der er de sædvanlige ting. Kontrollkort og medalje men vigtigst af alt. Gratis mad hele vejen igennem. Det eneste jeg brugte penge på var sodavand som jeg insisterede på at blande op i mine dunke. Så er der også mekanikerhjælp med. Minus reservedele. De skulle tilkøbes. Naturen er meget afvekslende og flot. Vi var rimelig heldige med vejret. Især hvis rygterne holder stik om 2009. Rutebeskrivelsen var også rimelig veludført. Den er i bund og grund ikke synderligt meget sværere at gennemføre end PBP. Det at køre i venstre side er rimelig nemt. Det vænner man sig meget hurtigt til. Kvaliteten af vejene er dog noget ringe. Også selvom man sammenligner med PBP. Der er mange store huller i vejene som man hele tiden skal holde øje med. Sovesalene er forbedret væsentlig ift. 2009. Enkelte steder er der ikke mulighed for overnatning. Om jeg vender tilbage må tiden vise. Men jeg vil godt anbefale løbet til andre derude.

Billede i Mål i Loughton. Medaljen som jeg faktisk mener, er i den pænere ende. Plus et billede fra depotet Market Rasen på vej mod syd sammen med Lasse, Lene og Mogens.